

Ιατρικό Κέντρο Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων

της Ευγενίας Κοκκέβη

Αγαπητοί Αναγνώστες,

Στο τέλος του προηγούμενου έτους ξεκινώντας μια εκστρατεία κατά των βασανιστηρίων στην περιοχή της Μ. Ανατολής, απευθυνθήκαμε στην Σύγκλητο του ΕΜΠ ζητώντας την συνεργασία της στις εκδηλώσεις που είχαμε προγραμματίσει.

Μετά την θετική απάντηση, πραγματοποιήθηκε μια παρουσίαση του θέματος στην Αίθουσα Τελετών του Πολυτεχνείου, η οποία θεωρήθηκε επιτυχής.

Ευχαριστήσαμε την Σύγκλητο για την υποστήριξη που μας έδωσε και πιστέψαμε ότι η προσφορά της και το ενδιαφέρον της τελείωσε εκεί.

Με έκπληξη όμως δεχθήκαμε ένα τηλεφώνημα το οποίο μας καλούσε να προτείνουμε δραστηριότητες που θα είχαν ως στόχο την βοήθεια της δουλειάς μας και με μεγαλύτερη έκπληξη διαπιστώσαμε ότι ήδη υπήρχαν προτάσεις από την κα Κουτσουλιέρη, του αρμόδιου γραφείου, έτοιμες και πέρα από τις δικές μας προσδοκίες.

Για άλλη μια φορά λοιπόν διαπιστώσαμε την διάθεση αυτού του Εκπαιδευτικού και Πνευματικού Ιδρύματος, να μην περιορίζεται σε αυστηρά εκπαιδευτικές δραστηριότητες αλλά να θεωρεί την παιδεία σαν μια γενικότερη γνώση και συμμετοχή στους προβληματισμούς κάθε εποχής.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε την Πρυτανική Αρχή για την τοποθέτησή της στην Κοινωνική Πραγματικότητα.

Θα προσπαθήσουμε σ' αυτή την σελίδα να αναπτύξουμε το θέμα με το οποίο ασχολούμαστε «Βασανιστήρια Πρόληψη-Αποκατάσταση» από διάφορες πλευρές στην σημερινή πραγματικότητα.

Θα ξεκινήσουμε λοιπόν με μια προσπάθεια να «ουστηθούμε».

Πριν αρχίσω την παρουσίαση του Ιατρικού Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων, θα ήθελα να αναφερθώ στα λόγια του γνωστού

δραματουργού Arthur Adamov που έζησε σαν πρόσφυγας στο Παρίσι και περιγράφει πολύ γλαφυρά τα συναισθήματά του. Στην αυτοβιογραφία του με τον τίτλο «Εξομολόγηση», λέει σε κάποιο σημείο:

«Εκείνο που ξέρω πρώτα απ' όλα είναι ότι υπάρχω. Αλλά ποιός είμαι; Το μόνο που ξέρω από τον εαυτό μου, είναι ότι υποφέρω. Και αν υποφέρω είναι γιατί στο βάθος του είναι μου, υπάρχει ένας ακρωτηριασμός, ένας αποχωρισμός. Είμαι ξεκομμένος. Από τι έχω αποκοπεί είναι δύσκολο να το ονομάσω. Αλλά είμαι αποκομμένος».

Μ' αυτά τα λόγια περιγράφει τον εκπατρισμό του ο Arthur Adamov και τα συναισθήματα αυτά μπορούν να χαρακτηρίσουν έναν πρόσφυγα που φεύγει από το γνωστό και οικείο περιβάλλον και βρίσκεται αποκομμένος από τα σημεία αναφοράς του σε κάποιο άγνωστο σημείο της γης.

Τα θύματα βασανιστηρίων είναι πρόσφυγες βεβαρημένοι όμως από την πλέον βίαιη μεταχείριση και καταδυναστευμένοι από μια σειρά συμπτωμάτων και συνεπειών που και σήμερα ακόμα ερευνώνται από τους επιστήμονες. Επειδή τα θύματα αυτά έχουν εκτεθεί σ' ένα τόσο βίαιο και αφύσικο γεγονός, όπως είναι τα βασανιστήρια, έχουν άμεση ανάγκη εξειδικευμένης βοήθειας για να ξεπεράσουν τις επιπτώσεις.

Ενα φωτεινό σημείο αυτών των σκοταδιωτικών γεγονότων είναι η ανάδυση φορέων επαγγελματικής βοήθειας και συμπαράστασης στα θύματα των

βασανιστηρίων με τη μορφή των Κέντρων Αποκατάστασης σε διάφορα σημεία του κόσμου. Μια σύντομη ιστορική ανασκόπηση της ίδρυσης του πρώτου Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων στην Κοπεγχάγη ίσως είναι χρήσιμη.

Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρθηκε στο θέμα αυτό το 1973, όταν έκανε έκκληση στους γιατρούς όλου του κόσμου να συμπαρασταθούν στον αγώνα κατά της χρήσης βασανιστηρίων. Τον ίδιο χρόνο ιδρύεται η πρώτη ομάδα γιατρών της Αμνηστίας στην Δανία. Σκοπός της ομάδας αυτής ήταν να διερευνήσει τις περιπτώσεις που είχε γίνει πραγματική χρήση βασανιστηρίων. Μέσω της έρευνας αυτής οι γιατροί της ομάδας στοιχειοθετούν τις πρώτες πληροφορίες που αφορούσαν τα ειδικά φαινόμενα των συνεπειών των βασανιστηρίων. Αυτές οι πληροφορίες απετέλεσαν τον πρώτο πυρήνα γνώσεων και εμπειρίας πάνω σε ένα τέτοιο θέμα. Το 1979, μετά από ένα σεμινάριο που διοργανώθηκε στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκε ένα δεύτερο στη Κοπεγχάγη, όπου αποφασίστηκε η ίδρυση ενός ειδικού Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων. Επειδή η ίδρυση ενός τέτοιου Κέντρου προήχθη από τις αρμοδιότητες της Διεθνούς Αμνηστίας, η ιατρική ομάδα της Δανίας ανέλαβε να εφαρμόσει τις αποφάσεις του σεμιναρίου. Τα πρώτα θύματα άρχισαν να εξετάζονται το 1980 στο Νευρολογικό τμήμα ενός Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου της Κοπεγχάγης. Από την εμπειρία που απέκομισαν οι γιατροί της ομάδας, ίδρυσαν το 1984 το Κέντρο Αποκατάστασης της Κοπεγχάγης, το επιλεγόμενο RCT.

Από τότε και μέχρι σήμερα μπορούμε να καταγράψουμε 173 τέτοια κέντρα ή ομάδες που λειτουργούν σε όλο τον κόσμο. Αυτό το νοήμερο, κατά την άποψή μας, δεν είναι ότι καλύτερο μπορούμε να επιδείξουμε σαν ανθρωπίνo γεγονός, διότι το μόνο που δείχνει είναι ότι στην πόρτα του 21ου αιώνα, όχι μόνο δεν σταμάτησαν να

Η Ευγενία Κοκκέβη, είναι Κοινωνική Λειτουργός, ΙΚΑΘΒ.

λειτουργούν τέτοια κέντρα, αλλά χρειάστηκε να ιδρυθούν και καινούργια.

Το Ιατρικό Κέντρο της Αθήνας ιδρύθηκε το 1989. Είναι Αστική Εταιρεία, με κερδοσκοπική (μη Κυβερνητική οργάνωση) και χρηματοδοτείται κατά το 90% από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το υπόλοιπο από εθελοντικές προσφορές.

Οι βασικοί στόχοι του Κέντρου είναι δύο:

1) Η πρόληψη και κατάγηση των βασανιστηρίων (Σύμβαση του συμβουλίου της Ευρώπης το 1987) και μέσα γι' αυτό το σκοπό έχουμε την ενημέρωση του κοινού, εκπαίδευση επαγγελματιών, έρευνες για την απόδειξη των επακολούθων των βασανιστηρίων, καταγγελία για την παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

2) Η αποκατάσταση (Σύμβαση του ΟΗΕ το 1986) των ανθρώπων που έχουν υποστεί βασανιστήρια. Η αποκατάσταση είναι μια πολύπλοκη διαδικασία δεδομένου ότι ο συνάνθρωπος έχει υλοστεί ολοκληρωτικά το πιο βίαιο και αφύσικο γεγονός ως βασανιστεί ψυχολογικά -σωματικά από κάποιο άλλο ανθρώπινο ον και έχει στερηθεί την πιο βασική αξία, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Εκτός από το Επιστημονικό Προσωπικό που εργάζεται στο Κέντρο (Ψυχίατρος, Ψυχολόγος, Κοινωνική Λειτουργός, Νομικός Σύμβουλος, Σωματοθεραπευτής, Δερματολόγος), λειτουργούν και δύο ομάδες εθελοντών. Η μία ομάδα αποτελείται από ιατρούς ελεύθερους επαγγελματίες ή μη, που βοηθούν όποτε χρειαστεί και η άλλη αποτελείται από άτομα, ανεξαρτήτου επαγγέλματος, που ενδιαφέρονται για το αντικείμενο και είναι βοηθητικά στην Κοινωνική Υπηρεσία.

Κατά την διάρκεια του τελευταίου χρόνου ασχολήθηκαν με 134 περίπου περιστατικά, προερχόμενα από την περιοχή της Μέσης Ανατολής, κυρίως δε από την ευρύτερη περιοχή του Κουβανιστάν, Ιράκ, Ιράν, Τουρκίας. Πολύ λίγα από αυτά, είχαν ανάγκη μόνο από μια συνεδρία για την καταγραφή και την πιστοποίηση των επακολούθων των βασανιστηρίων. Τα περισσότερα χρειάστηκαν συνεχή ιατρική ή ψυχοθεραπευτική παρακολούθηση και κοινωνική φροντίδα μέχρι σήμερα.

Τα μισά από τα περιστατικά μας ήταν ζευγάρια και πολλά από αυτά είχαν 1 έως 3 παιδιά.

Η αγριότητα του ανθρώπου φθάνει σε επίπεδα πέρα από κάθε φαντασία.

Βασανιστήρια σωματικά που αφήνουν βαθείς πληγές και αναπηρίες. Σεξουαλικά, ψυχολογικά με βαθείς ψυχικές αναπηρίες, φέρνουν τους ανθρώπους αυτούς στο σημείο να πιστεύουν στην απόλυτα κάθε ανθρώπινης επαφής, σχέσης και ανθρωπιάς.

Τα ψυχολογικά και ψυχικά προβλήματα με κυριότερη έκφραση την επαναβίωση του τραυματικού γεγονότος, όπως σημειώνουν οι ψυχίατροι, εκφράζονται σε όλη την κλίμακα της κοινωνικής τους ζωής: Στις σχέσεις προς τρίτους, προς τις Κρατικές Υπηρεσίες, προς τις ιατρικές μεθόδους.

Προβλήματα παλαιότερα και καινούργια μεγεθύνονται και η δυσκολία αναδιοργάνωσης και θέσεως προτεραιοτήτων συμμετέχει στην όλη εικόνα.

Τα παιδιά δεν είναι μόνο που πρέπει να ξεπεράσουν το τραύμα του χωρισμού από τα αγαπημένα με πρόσωπα, αλλά και τις εμπειρίες των γονιών τους που αναγκαστικά μοιράζονται.

Στην προσπάθειά μας για την αποκατάσταση της υγείας τους, ένας βασικός μας στόχος είναι η ολοκλήρωση του προγράμματος να γίνει στον συντομότερο χρόνο, αφού τα προβλήματα υγείας τους δεν έχουν αντιμετωπιστεί για καιρό.

Λαμβάνοντας υπόψη, τις ειδικές συνθήκες κράτησης αυτών των ανθρώπων και για να αποφευχθούν κρίσεις επαναβίωσης τραυματικού γεγονότος είναι απαραίτητη η καλή ενημέρωσή τους για εξετάσεις που είναι επώδυνες ή θα χρειαστεί χρήση μηχανημάτων, σκοτεινών θαλάμων. Συγχρόνως πρέπει να γίνεται καλή ενημέρωση για τους ίδιους λόγους όλων όσων εμπλέκονται στην εξυπηρέτησή των.

Βεβαιότητά μας είναι ότι ιατρική αποκατάσταση περιστατικών χωρίς μια ελάχιστη κοινωνική κάλυψη είναι αδύνατη. Έτσι λοιπόν, ερχόμαστε αρωγοί στις κοινωνικές υπηρεσίες και δεν μένουμε απλά θεατές. Επιδίωξή μας είναι όπου μπορούμε και ιδιαίτερα στις οικογένειες που δεν καλύπτονται από άλλη οργάνωση, να προσφέρουμε λύσεις στα καθημερινά προβλήματα επιβίωσης.

Ψυχολογική στήριξη και φυσιοθεραπεία μαζί με την κοινωνική βοήθεια, προσπαθεί να δώσει τις προϋποθέσεις, ακόμα και κάτω από τις σημερινές συνθήκες, να δημιουργηθεί το αίσθημα ασφάλειας και αίσθησης ότι πάντα υπάρχουν λύσεις και διέξοδοι ακόμα και για τα πλέον δύσκολα προβλήματα.

Μέχρι σήμερα όπου η Κρατική

Μέριμνα απουσιάζει, η Οργάνωση και η Ηθική της Ελληνικής Κοινωνίας είναι αυτή που την αντικαθιστά.

Μόνο η ολοκληρωμένη κοινωνική και ιατρική προστασία τους μπορεί να τους κάνει υγιείς και βασικούς παράγοντες μιας παγκόσμιας κοινωνίας με φαντασία και τόλμη.

Καλή ενημέρωση για το πραγματικό μέγεθος και τη φύση των προβλημάτων, η συνεργασία Κυβερνήσεων και μη κυβερνητικών οργανισμών και οργανώσεων μεταξύ τους, θα έχει αποτέλεσμα την καλύτερη αξιοποίηση παροχών και οικονομικών πόρων.

Είδη Βασανιστηρίων

- Ξυλοδαρμός
- Φάλαγγα
- Ηλεκτροσόκ
- Βύθισμα σε κρύο νερό
- Καυτό σίδερο
- Ξιφολόγητη στον τράχηλο
- Καθητηριασμός στην ουρήθρα
- Κρέμασμα
- Δέσιμο
- Θάψιμο στο χιόνι
- Τοιγάρο στα νύχια
- Ορθοστασία
- Βίαση οίτιση
- Ενέσεις
- Ομαδικός ξυλοδαρμός
- Βασανιστήρια συντρόφου
- Έγχυση νερού στο κρανίο
- Αλόσπαση νυχιών
- Εκπαράθρωσις
- Κτυπήματα με καλώδιο
- Ραβδισμοί
- Βασανισμοί στο δέρμα
- Βασανισμοί στο στομάχι
- Βασανισμοί στα γεννητικά όργανα
- Ξυραφιές και κάλυψή τους με αλάτι

Επακόλουθα

Βασανιστηρίων

1. Ψυχολογικές επιπτώσεις
2. Σωματικές επιπτώσεις
3. Ψυχοσωματικές επιπτώσεις
4. Προβλήματα στην Κοινωνική ζωή
 - α. - Επαναβίωση του τραυματικού γεγονότος
 - Διαταραχή προσοχής, μνήμης, ύπνου
 - Δυσκολία συγκέντρωσης
 - Κατάθλιψη
- β. - Στομαχικές διαταραχές
- Βλάβες στα δόντια
- Ορθοπεδικά προβλήματα
- Βλάβες στα αυτιά
- Δερματολογικά προβλήματα
- γ. - Πονοκέφαλοι
- Σεξουαλικές διαταραχές
- Πόνος σε όλο το σώμα
- δ. - Δυσκολίες στη δουλειά τους
- Προβλήματα στις διαπροσωπικές σχέσεις

Ημέρα του Πρόσφυγα

Το έτος 1977, είναι το έτος κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Στη χώρα μας εδώ και αρκετά χρόνια έχει καθιερωθεί η 5η Απριλίου, ως η «Ημέρα του Πρόσφυγα», με σκοπό την πληροφόρηση και ευαισθητοποίηση της κοινής μνήμης για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες, άνθρωποι που έχασαν τα πάντα και ζητούν μια ευκαιρία για να σταθούν στα πόδια τους και να επιζήσουν.

Από το 1989, το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, σωματείο μη κερδοσκοπικό και αναγνωρισμένο ως ειδικώς φιλανθρωπικό, παρέχει νομική, ψυχολογική και οικονομική βοή-

θεια στους ανθρώπους που εγκατέλειψαν τη χώρα τους για να γλιτώσουν

το θάνατο. Με το σύνθημα: «Οι Πρόσφυγες δεν είναι πρόβλημα. Είναι άνθρωποι», κάνουν μια εκστρατεία πληροφόρησης της κοινής γνώμης, ζητώντας οικονομική στήριξη για να συνεχίσουν το δύσκολο έργο τους, που αφορά όλους μας. Για τους ενδιαφερόμενους να συνδράμουν την προσπάθεια αυτή έχει ανοιχθεί στην Εθνική Τράπεζα λογαριασμός με αριθμό 116/2960656-64.

(Πληροφορίες οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να πάρουν στα τηλέφωνα 3806054, 3807645 και 3802508).

Γιατροί χωρίς Σύνορα

ΕΠΕΙΓΟΝ ΖΑΪΡ

Στην καρδιά της Αφρικής, στην περιοχή των Μεγάλων Λιμνών, ένας επίγειος παράδεισος του χτές, σήμερα έχει μετατραπεί σε κόλαση όπου διαδραματίζεται ένα από τα μεγαλύτερα δράματα της σύγχρονης ανθρώπινης ιστορίας.

Στα κράτη αυτά η σύνθεση του πληθυσμού έχει ως εξής: 85% φυλή Χούτου, 15% φυλή Τούτσι. Τον Οκτώβριο του 1993, ο πρόεδρος και άλλα 8 μέλη της κυβέρνησης δολοφονούνται από αξιωματικούς της φυλής Τούτσι που εξακολουθούσαν να ελέγχουν το στρατό. Από την επόμενη κιόλας μέρα

ξεσπούν στη χώρα αιματηρές σφαγές μεταξύ των δύο φυλών, με αποτέλεσμα να υπάρξουν σε μια εβδομάδα, περισσότεροι από 100.000 νεκροί και δεκάδες χιλιάδες τραυματίες - κυρίως γυναίκες και παιδιά. 700.000 άτομα της φυλής Χούτου βρίσκουν καταφύγιο στη γειτονική Ρουάντα, Τανζανία και Ζαΐρ και 500.000 άτομα της φυλής Τούτσι συγκεντρώνονται σε καταυλισμούς μετακινούμενων πληθυσμών στο εσωτερικό του Μπουρούντι.

Οι *Γιατροί Χωρίς Σύνορα* είναι ο πρώτος ανθρωπιστικός οργανισμός που καταφέρει να φτάσει στην περιο-

χή, προκειμένου να προσφέρει επείγουσα βοήθεια στα θύματα του εμφυλίου (χειρουργική φροντίδα στους τραυματίες, οργάνωση προσφυγικών καταυλισμών, πρόγραμμα μαζικών εμβολιασμών και επισιτιστικά προγράμματα).

Τον Απρίλιο του 1994, μετά την κατάρριψη του αεροσκάφους που μετέφερε τους προέδρους του Μπουρούντι και της Ρουάντα στο αεροδρόμιο του Κιγκάλι, ξεκινά μια μαζική σφαγή σ' όλη τη Ρουάντα, μεταξύ της προεδρικής φρουράς που ανήκε στη φυλή Χούτου και όλων όσων ήταν αντίπαλοι σ' αυτήν. Περισσότεροι από 1.000.000 άνθρωποι σφαγιασθηκαν μέσα σ' ένα μήνα, ενώ ο αριθμός των τραυματιών ήταν ανυπολόγιστος. 400.000 άτομα της φυλής Χούτου καταφεύγουν στη γειτονική Τανζανία και στο Μπουρούντι όπου συνεχίζονταν οι εμφύλιες διαμάχες.

Τρεις μήνες αργότερα 2.000.000 άνθρωποι περνούν από τη Ρουάντα στην πόλη Γκόμα του γειτονικού Ζαΐρ, δημιουργώντας τους μεγαλύτερους προσφυγικούς καταυλισμούς σε ολόκληρο τον κόσμο. Η πόλη της Γκόμα που αριθμούσε μόλις 80.000 κατοίκους, μετατρέπεται σε κόλαση. Τα προβλήμα-

τα στους καταυλισμούς είναι ασύλληπτα: έλλειψη πόσιμου νερού, τροφής, στέγης, στοιχειώδους υγιεινής, με αποτέλεσμα οι επιδημίες να κάνουν την εμφάνισή τους η μια μετά την άλλη σκορπώντας το θάνατο σε χιλιάδες πρόσφυγες. Πρώτη η χολέρα θα σκοτώσει 20.000 ανθρώπους σε μια εβδομάδα, η δυσεντερία και η ελονοσία θερίζουν τα παιδιά και τους ηλικιωμένους ενώ ο υποσιτισμός και η αφυδάτωση απειλούν τα παιδιά.

Οι ανθρωπιστικές οργανώσεις βρίσκονται αντιμέτωπες με τη μεγαλύτερη ανθρωπινή τραγωδία που γνώρισαν στην ιστορία τους. Περισσότεροι από 400 Γιατροί Χωρίς Σύνορα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους μέρα και νύχτα στους πρόσφυγες, προσπαθώντας να φρενάρουν τις μεγάλες επιδημίες.

Από την άλλη πλευρά των συνόρων, στο Ανατολικό Ζαΐρ, επαναλαμβάνεται για άλλη μια φορά το δράμα των 2.000.000 προσφύγων από τη Ρουάντα

και το Μπουρούντι. Οι παλιοί πρόσφυγες Τούτσι από τη Ρουάντα που ήταν εγκαταστημένοι στο Ανατολικό Ζαΐρ επιτέθηκαν στο στρατό του Ζαΐρ με σκοπό την ανεξαρτητοποίησή τους και την ανατροπή της κυβέρνησης του Ζαΐρ. Έτσι, 1.500.000 πρόσφυγες βρέθηκαν εγκλωβισμένοι μεταξύ των ανταρτών και του στρατού του Ζαΐρ.

Υπολογίζεται ότι αν δεν υπάρξει άμεσα παρέμβαση, 150.000 πρόσφυγες θα πεθάνουν από χολέρα και χιλιάδες παιδιά από πείνα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι από τον Οκτώβριο του 1993 μέχρι σήμερα, 9 Έλληνες «Γιατροί Χωρίς Σύνορα» έχουν συμμετάσχει σε προγράμματα ανθρωπιστικής βοήθειας στην ευρύτερη περιοχή, ενώ παράλληλα έχουν σταλεί 32 τόνοι τροφής υψηλής θερμιδικής αξίας.

Οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα, γνώστες από πρώτο χέρι αυτής της απαράδεκτης, απάνθρωπης κατάστασης που

οδηγεί στο θάνατο αυτούς τους ανθρώπους, κάνουν δραματική έκκληση βοήθειας, τονίζοντας πως η αδιαφορία σκοτώνει, εξηγώντας ότι «κανένα φάρμακο δεν είναι χρήσιμο αν δεν μπορεί να φτάσει στον παραλήπτη του» και προειδοποιώντας ότι «αν δεν ανοίξουν διαδρόμους ανθρωπιστικής βοήθειας δυνάμεις υπό τον έλεγχο της διεθνούς κοινότητας, πρέπει να αναμένουμε καταστροφή που μπορεί να φτάσει το μέγεθος μιας ακόμη γενοκτονίας».

Για τη συγκέντρωση χρημάτων για αντιμετώπιση αυτής της τραγικής κατάστασης, έχουν ανοιχτεί οι εξής λογαριασμοί: Εμπορική Τράπεζα (376-00-377), Αγροτική Τράπεζα (435-01-001400-33), Τράπεζα Εργασίας (15/92045-10/79) και Τράπεζα Πίσταως (104-00-2786014420).

Για πληροφορίες οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να απευθύνονται στο τηλ. 5200500.

Διορθώσεις

• Στο άρθρο «Πυρασφάλεια & Πυρόσβεση» που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 26 γίνονται οι κάτωθι διορθώσεις και συμπληρώσεις:

- σελ. 13, τελευταία παραγρ. της πρώτης στήλης: Αντικαθίστανται οι 4 τελευταίες σειρές ως εξής: "Δρ. Gonschorek, τον Μηχανικό Τεχνολογικής Εξέλιξης, (MSc) Χημικό Μηχανικό και ειδικό εμπειρογνώμονα σε θέματα Πυρασφάλειας και Πυρόσβεσης κ. K. Richter, του επιθεωρητή Πυρασφάλειας Bayreuth κ. G. Kolb και την Χημικό Μηχανικό, Δ/ντρια Ασφαλείας του Ομίλου ETMA, κα Α. Λαζαρίδου".

- σελ. 13, 2η παραγρ. της 2ης στήλης: Αντικαθίσταται ως εξής: "Κατά την έναρξη του Συνεδρίου χαιρετισμό απηύθυνε ο Πρόεδρος ΕΜΠ κ. Νικ. Μαρκάτος και ο Προϊστάμενος Υπηρεσιών του ΟΛΠ κ. Κ. Περίμενης.

σελ. 14, 2η στήλη, στο τέλος της παραγράφου 3 προστίθεται: Η επίδειξη με τα ως άνω υλικά, που θα ακολουθήσει, πιστεύουμε ότι παρουσιάζει ιδιαίτερο επιστημονικό ενδιαφέρον.

σελ. 14, τέλος της 2ης στήλης, όπου γίνεται αναφορά στα θέματα των εισήψεων: Το θέμα της α' εισήγησης γίνεται: «Συμπεριφορά Επικινδύνων Ουσιών (αντί Υλικών) και Άμεση Επέμβαση σε Συμβάντα». Η γ' εισήγηση έχει τίτλο "Άκαυστα - Διαστελλόμενα Υλικά". Η ε' εισήγηση έχει θέμα "Πυροπροστασία σε Συστήματα Μεταφορέων (Βαλβίδες Αντεπιστροφής) και νέα υλικά πυρόσβεσης" και συγγραφείς της είναι οι κ.κ. K. Richter, K.H. Gonschorek, A. Βγενόπουλος, K. Γκαραγκούνης, Γ. Βαλκανάς και Γ. Φωτίου.

- σελ. 14 τελευταία σειρά της 2ης στήλης. Ο κ. Π. Κούφαλης, είναι υπαρχηγός του Π.Σ.

• Στο τεύχος 25 του περιοδικού, σελ. 35, εκ παραδρομής αναφέρθηκε η λέξη «ανεπιτήμον» αντί το ορθό «ανανεώσιμων» στον τίτλο του άρθρου των κ.κ. Ε. Δεληγιάννη & Β. Μπελεσιώτη.